

El camí de l'Església: Papa i poble

La foto recull el moment en què el nou Sant Pare Francesc es va presentar davant el Poble de Déu, entorn a les 20.20 hores del dimecres 13 de març de 2013. Primer, va demanar una pregària pel seu predecessor, Benet XVI, i va resar el parenostre, l'avemària i el glòria amb

la multitud que omplia la plaça. Després, es va inclinar en silenci davant de la gent (moment que recull la fotografia) perquè Déu beneís el nou Papa escoltant la pregària del poble. La pregària silenciosa de tots els presents, a la plaça i a tantes llars de tot el món, palesava clarament la recepció agraïda del nou Papa que Déu ha donat a l'Església per mitjà de l'elecció dels cardenals.

GLOSSA

Treballar pel teu honor i glòria

Una companya d'estudis universitaris m'explica que segueix un procés d'aprenentatge en un taller especialitzat en icones que funciona des de fa anys en una parròquia de l'Església ortodoxa. Em descriu el procés que segueix amb detall. Comencen les sessions amb una pregària: «Déu Totpoderós i etern, pel teu honor i glòria, emprenc aquest treball perquè tot ell amb mi et lloï [...] Que s'uneixin els elements de la teva creació... fusta [...], guix [...], pinzells [...], color [...], or [...], en els quals Tu ets present, en una imatge digna de Tu. A ells m'uneixo humilment com a instrument teu per crear aquesta obra i lloar el teu sant nom amb tots els qui en aquesta imatge et venerin. Amén». Després, inicien el treball que desenvolupen en silenci. És un treball que esdevé pregària, una manera de relacionar-se amb Déu perquè la icona, acabada, sigui un objecte de pregària, una pregària en si mateixa. L'artista, doncs, es lliura a una activitat, a un procés espiritual: la realització de la icona. Qui s'hi apropia amb esperit de pregària descobrirà que en la imatge, elaborada en i des de la pregària, ja hi és recollida la seva pregària.

Les icones, la iconografia cristiana, són un instrument de coneixement de Déu, un camí per apropar-se a Ell. Són un mirall que reflecteix la grandesa de Déu, la seva bellesa, misericòrdia, omnipotència, amor... Així com les Sagrades Escripures són la Paraula de Déu, les icones són mediació per arribar a la seva Imatge, possibilitat de contemplació unida a la meditació de la Paraula i a la pregària. La presència de les icones, les imatges religioses, la creu de Jesús són invitacions a la pregària, a la veneració i a la lloança, al seguiment. És rellevant la seva presència a les nostres llars i als espais on desenvolupem la nostra vida, i és important per acompanyar el procés de creixement en la fe dels nostres infants i joves. A més, en les icones hi ha, també, el missatge d'un treball amarat de pregària, d'un treball respectuós en el procés i amb els materials, i generós en els objectius... Convindria que aprenguéssim a acostar-nos a totes les nostres feines amb el mateix esperit, amb agraïment per tenir-ne, amb ferm propòsit de fer-la ben feta i amb intens desig que sigui útil i profitosa per a tothom. «Sempre us he mostrat que convé de treballar així per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre"» (Ac 20,35).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Gaudí evangelitzador

La nova evangelització necessita evangelitzadors laics que, amb un nou ardor i nous mètodes —per mitjà de la seva presència i del seu compromís en les realitats del món— anunciïn Jesucrist i el seu Evangelí a tots els homes i dones d'avui.

Antoni Gaudí i Cornet, arquitecte del temple de la Sagrada Família, fou un veritable evangelitzador amb la seva vida i la seva professió com a laic cristià. Va tenir una clara consciència que, com a *arquitecte de Déu*, havia de lliurar-se plenament a l'exercici de la seva professió per a servir Déu i considerà que per a ell la millor manera era dedicar-se a l'arquitectura.

Les seves obres les culminava amb la creu de quatre braços, com per a significar el valor salvífic de la creu de Jesús oberta als quatre vents. En totes les obres que realitzava buscava la bellesa i sempre que hi havia ocasió destacava la simbologia religiosa, desitjant que aquelles obres que ell construïa portessin a Déu.

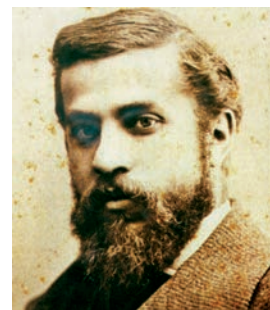
Aquest propòsit de Gaudí apareix amb una especial claredat en el seu gran temple de la Sagrada Família. Ho mostra el fet que projectà les seves tres grans façanes del Naixement, de la Passió i de la Glòria, com a tres grans retaules situats no a l'interior sinó a l'exterior del temple amb imatges expressives de la fe cristiana.

L'*arquitecte de Déu* mostra igualment la seva intenció evangelitzadora en les característiques torres i en les seves inscripcions. Gaudí deia: «Aquestes inscripcions seran com una cinta helicoidal que s'enfilirà per les torres. Tothom qui les llegirà, àdhuc els incrèduls, entonarà un himne a la Santíssima Trinitat a mesura que vagi descobrint el seu contingut: el *Sanctus, Sanctus, Sanctus...* que, tot llegint-lo, els conduirà l'esguard al cel.»

La riquesa simbòlica, bíblica, teològica i litúrgica de la Basílica de Gaudí motiva que s'hagi dit que és com la *Summa Theologica* de sant Tomàs d'Aquino traslladada a l'arquitectura. És coneguda l'entusiàstica afirmació del que fou nunci del Sant Pare a Espanya, des del 1913 al 1929, Francesco Ragonesi. Després d'escoltar de llavis de Gaudí les grans línies del seu projecte de la Sagrada Família, li va dir: «Vostè és el Dant de l'Arquitectura, i el seu treball és el més excels poema cristià escrit en pedra!»

Durant les sessions del recent Sínode dels Bisbes sobre la nova evangelització, tot escoltant les diverses intervencions, recordava sovint el nostre gran arquitecte, en especial quan es referien a la *via pulchritudinis*, és a dir, el camí de la bellesa per tal d'acompanyar els homes i les dones d'avui cap a la trobada amb Jesucrist i el seu Evangelí en l'Església. Em sembla que es poden considerar com a especialment dirigides a Gaudí aquestes paraules del missatge final dels pares sinodals: «En l'art, en les seves variades formes, des de les més antigues fins a les més recents, en quant tendeix a donar forma a la tensió de l'home vers la bellesa, hi reconeixem una manera especialment significativa d'expressió de l'espiritualitat». Gaudí ens recorda que, també avui, la via de la bellesa és un camí particularment eficaç de la nova evangelització.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Antoni Gaudí i Cornet,
l'*arquitecte de Déu*

🗣️ aquesta imatge parla

ENTREVISTA

► NÚRIA BUSQUETS

Casa d'Amor

La Casa Guadalupe (www.casaguadalupe.es / 937 279 157) és un centre de dia ubicat a Sabadell que acull noies embarassades que, per qualsevol motiu, estan pensant a avortar o que estan vivint el seu embaràs amb molta dificultat. «Units per l'amor a la Mare de Déu i amb el desig de donar a conèixer l'Amor de Déu a qui encara no el coneix, un grup de laics vam decidir treballar junts en la defensa, protecció i estimació de la vida humana des de la concepció fins a la mort natural», afirma la Núria Busquets, casada, mare de quatre fills i coordinadora de la Casa.

Què oferiu?

Volem que les noies se sentin profundament estimades. Arriben amb el cor molt tancat, però a poc a poc comencen a valorar-se elles mateixes i a valorar l'immens do que és el fill que porten al seu si. Així, la càrrega que portaven al principi es va convertint en una immensa alegria pel fill que esperen, gratitud pel regal rebut i esperança per la vida que comença. Quan neix el nadó reben una canastreta completa i, si els cal, bolquers, llet, roba...

La providència hi juga un paper fonamental...

Des de l'inici, es va confiar el projecte a la Mare de Déu. Ens abandonem en braços de la Mare i confiem que serà Ella qui portarà endavant el projecte, intercedint al Pare per totes les necessitats de la Casa. La confiança en la Mare de Déu ens ha portat a posar la pregària com a fonament primordial de la Casa.

Quin retorn obteniu?

El que realment ens importa és que a través d'aquesta experiència d'amor acabin tenint una trobada amb Aquell que transformarà per complet la seva vida. Nosaltres posem la llavor i Ell ja la farà créixer.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Principi i fonament de la vida cristiana

Desitjaria trobar el principi i fonament de la vida cristiana, sòlid i senzill, que eviti els errors que sovint s'enquisten en l'espiritualitat cristiana i que la poden desnaturalitzar. Proposo partir del fet que Déu ens estima i fa brollar en els nostres cors la fe, l'adoració i la lloança, juntament amb la caritat al proïsme, tal com Jesús ho ha proclamat.

El fet de posar aquest punt de partida —Déu ens estima i fa brollar la fe en els nostres cors— provoca en nosaltres un sentiment agraït. La fe s'assembla llavors a un acte d'amor a Déu, resposta a l'amor que ell ens ha tingut primer. Partir del Déu que estima i fa brollar la fe, l'esperança i l'amor dels nostres cors, és també el camí del primer manament: estimaràs Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la ment, amb totes les forces. I al proïsme com a tu mateix, diu el segon manament, semblant al primer.

Les paraules per expressar el principi i fonament de la fe en Jesucrist han de ser sempre senzilles: «Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (*Hebreus* 12,2). Ens porta a la plenitud de la fe viva, plena d'esperança i que actua per l'amor. En el fons, la fe consisteix a rebre el do de l'Amor de Déu. El Pare, oceà d'Amor, de Silenci i de Vida, ha creat en mi un espai d'amor, de silenci i de vida.

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones*,
Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Recuperar la mística

El retorn a la interioritat comporta la rehabilitació de la mística, que el neopositivisme del segle xx havia relegat al terreny de les psicopatologies. Després de dècades de lectura dessacralitzadora dels textos bíblics i de la vida dels grans mestres espirituals, cal recuperar la mística com una dimensió de la condició humana, sense renunciar evidentment a la perspectiva crítica mantinguda per la ciència moderna.

L'ésser humà és un ésser místic, és a dir, un ésser que tendeix vers l'horitzó del Misteri, ja que mai no acaba d'estar plenament satisfet amb els aspectes més tangibles de la realitat. Insatisfet amb el que és finit, cerca desesperadament l'Infinit. Els místics són els pioners en aquesta recerca.

A fi d'oferir fonaments sòlids, el cristianisme hauria de posar a l'abast del gran públic les aportacions dels mestres espirituals d'Occident, en ocasions ignorats o eclipsats, per transmetre'n la saviesa i l'experiència a un món que cerca intuïtivament l'Absolut.

En l'àmbit comunitari també cal recuperar la dimensió de Misteri. Les celebracions litúrgiques són un espai idoni per cultivar la interioritat. Per això, s'ha de tenir cura dels moments de silenci, del cant, els gestos, la proclamació de la Paraula, la il·luminació, l'acústica..., tot el que creï un clima idoni per assaborir i reverenciar el Misteri.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*,
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall,
Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (1)

La pregària és el més senzill que hi ha, consisteix a ésser el que sóc amb tota transparència davant Déu i relacionar-m'hi amb tota sinceritat, com un amic amb un amic.

Per pregar es necessita molt poca cosa: un ambient de silenci, solitud i una actitud de reverència, de respecte. Jesús sols recomana: «Entra a la cambra més retirada i tanca-t'hi amb pany i clau» (*Mt* 6,6). El cos, la postura, pot ajudar: agenollats, asseguts, passejant...

En la tradició bíblica la pregària bàsicament és escolta: «Escolta, Israel, el Senyor és el nostre Déu...» (*Dt* 6,4). A pregar s'aprèn pregant. La gran saviesa de l'Església ens ha deixat unes formes de pregar, molt senzilles, avalades per la seva tradició mil·lenària. Bàsicament són quatre:

La repetició d'una frase o una paraula significativa al ritme de la respiració: «Guardeu-me, Déu meu, en Vós trobo refugi», «Déu meu, Déu meu». La pregària de Jesús: «Senyor Jesucrist, tingueu pietat de mi», de la tradició oriental, seria l'exemple més conegut.

La recitació lenta d'una pregària coneguda, el *Parenostre*, l'*Avemaria*, el *Magnificat*, aturant-se en la frase que ens toca el cor.

La *Lectio Divina* dels monjos antics: lectura lenta d'un fragment de la Sagrada Escripura, mirant de comprendre el que diu, subratllant les frases significatives i meditant a base de repetició, fins que les frases se'ns fan oració personal.

La contemplació imaginativa de la tradició cistercenca i franciscana, popularitzada pels Exercicis de Sant Ignasi. Consisteix a situar-se en l'escena contemplada «com si presente me hallare», amb la imaginació, com si jo fos un personatge de l'escena i veure què fan els personatges, què diuen...

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15. Dilluns** [(litúrgia hores: 3a setm.)] □ Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia.
- 16. Dimarts** [□ Ac 7,51-8,1a / Sl 30/ Jn 6,30-35]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa.
- 17. Dimecres** [□ Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i mr.
- 18. Dijous** [□ Ac 8,26-40 / Sl 65,8-9.16-17.20 / Jn 6,44-51]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla.
- 19. Divendres** [□ Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.
- 20. Dissabte** [□ Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.
- 21. ✚ Diumenge vinent**, IV de Pasqua [□ Ac 13, 14. 43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta.

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 21,1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.» Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

Jesús, Pere i la pesca miraculosa. Pintura de Rodrigo de Osona. Museu Provincial, València

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensalzaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiasse mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se prostraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 21,1-19)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Caná de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.»

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Prengué el pa i els el donava

Després de l'aparició del Ressuscitat enmig dels seus deixebles a Jerusalem, diumenge passat, la narració evangèlica ens presenta avui l'aparició del Ressuscitat a la vora del llac de Galilea.

Joan, en el seu evangeli, no ens ha dit que els primers deixebles de Jesús fossin pescadors. Ara, a la fi de l'evangeli, trobem a set d'ells pescant en el llac. La iniciativa la pren Simó Pere, que arrossega així els altres. Aquella nit, però, no pescaren res. Això ens recorda l'escena narrada per Lluc (cf. 5,1-11) a l'inici de la vida pública de Jesús. Aquí també la paraula de Jesús, que és paraula de Déu, es mostra eficaç: una gran pesca que és a punt

d'esquinçar les xarxes. Aquesta paraula eficaç revela la presència del Ressuscitat. És el deixeble estimat, una altra vegada, el primer a creure i reconèixer el Senyor plantat a la vora del llac. I és Pere, una altra vegada, qui pren la iniciativa d'anar a trobar el Ressuscitat: es llança a l'aigua, per arribar-hi abans!

Curiosament en arribar a terra, Jesús ja té pa i peixos —recordeu la multiplicació dels pans i dels peixos a Jn 6— que cou a les brases per oferir-los un bon esmorzar. El gest de Jesús de prendre el pa i donar-lo als deixebles té ressonàncies eucarístiques.

A l'evangeli de Lluc, l'episodi de la pesca miraculosa acaba amb la vocació de Pere de ser pescador d'homes. En el relat de Joan tot acaba també en la

vocació de Pere; una vocació que en la resta de l'evangeli encara no se'ns ha presentat. Aquesta vegada, però, després de la triple confessió de l'amor que contrasta amb la triple negació que havia fet Pere, el Ressuscitat li encomana, també per tres vegades, de pasturar «les meves ovelles i els meus anyells». Jesús s'ha presentat com el Bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles, i encomana ara a Pere de continuar la seva missió amb les seves ovelles.

És el Ressuscitat qui ens aplega per celebrar l'eucaristia, qui dóna eficàcia a la nostra tasca en el mar de la vida, i qui ens aplega en un ramat confiat a Pere, per a la vida del món.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

IN MEMORIAM

Tres sacerdots difunts. Les darreres setmanes han mort tres sacerdots diocesans: Mn. Àngel Nadal Grau morí el 6 de març (als 81 anys). Serví sobretot les parròquies de la Mare de Déu del Port i de la Preciosíssima Sang de Jesucrist. També formà part de l'equip sacerdotal de Montcada i Reixac. El dia 6 de març morí Mn. Joan Baqué Sala (als 96 anys), que treballà molts anys a la diòcesi de Camagüey (Cuba) i quan retornà a la diòcesi serví la comunitat del Corpus Christi. I el 13 de març morí (als 78 anys) a Mataró, Mn. Mariano de la Cruz Márquez, originari de Càceres, que fou rector de la parròquia de la Sagrada Família de Mataró. Encomanem-los a Déu.

CURSOS

De la pastoral bíblica a l'animació bíblica de tota la pastoral. Els dimarts 23 i 30 d'abril; 7, 14, 21 i 28 de maig; i 4 de juny de 2013 (19 a 20.30 h), als locals de la Fundació Escola Cristina (c/ Àngels,

DIETARI DEL NOU PAPA FRANCESC

«Només qui serveix amb amor sap custodiar»: el programa del papa Francesc

La frase central del papa Francesc: «Només qui serveix amb amor sap custodiar» resumeix el programa inicial en la seva primera homilia de la Missa d'inauguració del Ministeri Petrí del Bisbe de Roma del 19 de març del 2013. En aquest context, es presenta el testimoni de St. Josep com és *el de ser custodi*, explicat bellament com un «custodiar tota la creació, com se'ns diu en el llibre del Gènesi i com ens mostra Francesc d'Assís: tenint respecte per totes les criatures de Déu i per l'entorn en què vivim».

Alhora, tractant concretament la missió del Ministeri Petrí, es preguntava: «De quin poder es tracta?». I amb una resposta clara afirmava que «mai oblidem que *el veritable poder és el servei*, el servei humil, concret, ric de fe, acollir amb afecte i tendresa a tota la humanitat, especialment els més pobres, els més febles, els més petits», tot citant el paradigmàtic text de Mt 25,31-46! D'aquí que aquesta homilia inicial articuli finament tres mots clau en la seva comprensió del Ministeri Petrí, com són: *l'amor, el custodiar i el servei*, al definir que «el servei que el bisbe de Roma ha d'exercir és —avui i ara en el papa Francesc—: custodiar Jesús amb Maria, custodiar tota la creació, custodiar a tots, especialment els més pobres, custodiar-nos a nosaltres mateixos». Definició, en definitiva, resumida en la brillant frase central de tota aquesta homilia programàtica: «Només qui serveix amb amor sap custodiar»!

Dr. Salvador Pié

18). Organitza el CPL. Per a més informació i inscripcions: t. 933 174 858, c/e: cep@cepastorals.cat.

BREUS

El secretari personal del Papa Francesc. El sacerdot Alfred Xuereb (en la foto) és el nou secretari personal del

Papa Francesc des del dia 15 de març. Aquest sacerdot de Malta ja va treballar com a secretari personal de Benet XVI i abans va substituir el secretari personal de Joan Pau II, Mons. Stanislaw Dziwisz, quan aquest fou nomenat arquebisbe de Cracòvia. Per això, el seu nomenament s'interpreta com un gest de confiança del nou Papa envers els col·laboradors dels seus antecessors.

ANY DE LA FE

LLIBRES

Aprofundir la fe.

Amb motiu de l'Any de la Fe, el cardenal Lluís Martínez Sistach ha publicat aquest llibre, editat pel CPL, que té com a objectiu redescobrir la fe. Hi col·laboren Xavier Morlans, Salvador Pié, Francesc Torralba i Enric Termes. Aquest llibre va dirigit principalment a diaques i preveres de l'arxidiòcesi de Barcelona, i també a religiosos i laics de les parròquies, comunitats i realitats eclesials.

ACTES I CONFERÈNCIES

En record de Dorotea de Chopitea.

El 16 d'abril (20 h), a la parròquia de Maria Auxiliadora, de Sarrià (pg. Sant Joan Bosco, 70), se celebrarà una missa en record de la venerable Dorotea de Chopitea. Aquesta mare de família fou una gran col·laboradora de sant Joan Bosco i va impulsar una vintena d'obres socials a Barcelona.

PALABRA Y VIDA

Gaudí evangelizador

Una nueva evangelización necesita evangelizadores laicos que, con un nuevo ardor y nuevos métodos —por medio de su presencia y su compromiso en las realidades del mundo— anuncien a Jesucristo y su Evangelio a los hombres y mujeres de hoy.

Antoni Gaudí y Cornet, arquitecto del templo de la Sagrada Familia, fue un verdadero evangelizador con su vida y su profesión como laico cristiano. Tuvo una clara conciencia de que, como *arquitecto de Dios*, tenía que entregarse plenamente al ejercicio de su profesión para servir a Dios, y consideró que para él la mejor manera de hacerlo era dedicarse a la arquitectura.

Sus obras las culminaba con la cruz de cuatro brazos, como para significar el valor salvífico de la cruz de Jesús, abierta a los cuatro vientos. En todas las obras que realizaba buscaba la belleza y siempre que tenía ocasión destacaba la simbología religiosa, con el deseo de que aquellas obras que construía condujeran a Dios.

Este propósito de Gaudí aparece con una especial claridad en su gran templo de la Sa-

grada Familia. Así lo muestra el hecho de que proyectó sus tres grandes fachadas, del Nacimiento, de la Pasión y de la Gloria, como tres grandes retablos situados no en el interior, sino en el exterior del templo, con imágenes expresivas de la fe cristiana.

El *arquitecto de Dios* muestra igualmente su intención evangelizadora en las características torres y en sus inscripciones. Gaudí decía: «Estas inscripciones serán como una cinta helicoidal que se encaramará por las torres. Todos los que las leerán, incluso los incrédulos, entonarán un himno a la Santísima Trinidad a medida que vayan descubriendo su contenido: el *Sanctus, Sanctus, Sanctus* que, al leerlo, les conducirá la mirada hacia el cielo.»

La riqueza simbólica, bíblica, teológica y litúrgica ha motivado que se haya dicho que la basílica de Gaudí es como la *Summa Theologica* de santo Tomás de Aquino trasladada a la arquitectura. Es conocida la entusiástica afirmación del que fue nuncio del Santo Padre en España desde 1913 a 1929, Francesco Ragnesi. Después de escuchar de labios de Gaudí las grandes líneas de su proyecto de la Sa-

grada Familia, le dijo: «¡Usted es el Dante de la arquitectura, y su trabajo es el más excelso poema cristiano escrito en piedra!»

Durante las sesiones del reciente Sínodo de los Obispos sobre la nueva evangelización, mientras escuchaba las diversas intervenciones, recordaba a menudo a nuestro gran arquitecto, en especial cuando se referían a la *via pulchritudinis*, es decir, al camino de la belleza, para acompañar a los hombres y mujeres de hoy al encuentro con Jesucristo y su Evangelio en la Iglesia.

Me parece que se pueden considerar como especialmente dirigidas a Gaudí estas palabras del mensaje final de los padres sinodales: «En el arte en sus varias formas, desde las más antiguas a las más recientes, en cuanto tienden a dar forma a la tensión del hombre hacia la belleza, reconocemos un modo particularmente significativo de expresión de la espiritualidad». Gaudí nos recuerda que, también hoy, la vía de la belleza es un camino particularmente eficaz de la nueva evangelización.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia